

اختلال تمایل به رابطه جنسی با کودکان یا پدوفیلیا

مبتلایان به پدوفیلیا در اکثر مواقع مردان بوده و به هر دو جنس دختر و پسر جذب می شوند، لازم به ذکر است فرد پدوفیلیا با بزرگسالان غیر همجنس خود نیز به خوبی رابطه برقرار می کند.

پدوفیلیا یک انحراف جنسی و یک اختلال روانی است که در آن فرد از لحاظ جنسی جذب کودکان می شود و می توان گفت این نوع جذب شدن غیر طبیعی و غیر عادی است. پدوفیلیا با خیال پردازی ها و یا فعالیت های جنسی با کودکان قبل از سن بلوغ، مشخص می شود. مبتلایان به پدوفیلیا در اکثر مواقع مردان بوده و به هر دو جنس دختر و پسر جذب می شوند، لازم به ذکر است فرد پدوفیلیا با بزرگسالان غیر همجنس خود نیز به خوبی رابطه برقرار می کند.

متجاوزان در اکثر موارد فامیل، خویشاوندان و کسانی بوده اند که با خانواده کودک ارتباط نسبتاً نزدیکی داشته اند. اشکال مختلف رفتارهای مرتبط با پدوفیلیا می تواند از صرفاً نگاه کردن به کودک تا درآوردن لباس و لمس وی را شامل شوند. مطالعات نشان داده اند که کودکانی که مورد غفلت والدین شان قرار می گیرند و یا تنها هستند بیشتر در معرض خطر آزار یک فرد پدوفیلی قرار دارند.

علائم :

– تفکرات همیشگی جنسی، برانگیختگی و یا رفتار جنسی با کودکان قبل از سن بلوغ (عموماً ۱۳ سالگی و قبل از آن) برای حداقل ۶ ماه

– این اختلال موجب مشکل جدی در عملکرد اجتماعی، ارتباطی و شغلی فرد شده باشد.

– فرد حداقل ۱۶ سال سن داشته و حداقل ۵ سال از قربانیان خود بزرگتر باشد. پدوفیلیا ممکن است هم پوشانی زیادی با اضطراب، افسردگی اساسی یا اختلالات خلقی و اختلالات سوءمصرف مواد داشته باشد.

دلایل پدوفیلیا:

علت دقیق بروز این اختلال مشخص نیست. تصور می شود نوعی اختلال ارثی باشد. برخی عوامل دیگر مانند اختلال در هورمون های جنسی مردانه یا سرتونین در مغز ممکن است منجر به بروز پدوفیلی شوند. سابقه مورد آزار جنسی قرار گرفتن در دوران کودکی نیز عامل دیگری است که البته هنوز نیاز به بررسی های بیشتری دارد.

یادگیری مدل های رفتاری و بررسی ها نشان داده اند کودکانی که چنین صحنه هایی را مشاهده می کنند ممکن است این رفتارها را یاد گرفته و تقلید کنند و در بزرگسالی نیز این تمایلات و رفتارها تقویت خواهند شد.

پیشگیری از اینگونه اختلالات معمولا کار بسیار دشواری است به هر حال حفظ کودک در برابر پدوفیل ها بر عهده والدین است. مهم ترین اقدامی که می توانید انجام دهید این است که اطلاعات کودک خود را در برخی زمینه ها افزایش دهید، به وی یاد دهید که از بدن خود مراقبت کند و در صورت بروز هر گونه مشکل و آزار جنسی آن را به پدر و مادر خود گزارش دهد. کودک را با افراد غریبه به هیچ عنوان تنها رها نکنید.

از حدود ۳سالگی نقاط خصوصی کودک را به او آموزش دهید. نیازی به نام بردن نیست، مثلا بگویید وقتی به استخر می روی قسمت هایی از بدنت که زیر مایو است نقاط خصوصی توست.

به کودک بیاموزید هیچکس به جز والدین و گاهی پزشک حق نگاه کردن و لمس کردن نقاط خصوصی تو را ندارد.

به کودکان بیاموزید که تو هم هیچوقت اجازه نداری جاهای خصوصی دیگران را تماشا یا لمس کنی.

به کودکان بیاموزید که اجازه ندارد خوراکی یا کادویی را بدون اطلاع شما از دیگران قبول کند.

به کودکان یاد دهید اگر فردی زن یا مرد، غریبه یا آشنا (حتی یکی از بستگان، فامیل، پرستارش، معلم، راننده سرویسش یا هر شخص آشنای دیگری)، به او پیشنهاد رفتن به جاهای خلوت، نگاه کردن و لمس کردن نقاط خصوصی را داد، بگوید «نه»، و بلافاصله از آن شخص دور شود.

به کودکان یاد دهید در صورتی که با چنین پیشنهادهای مواجه شد، فوراً به والدین اطلاع دهد و از تهدیدها نترسد، به او اطمینان دهید که شما در هر صورت رازدار و حامی او هستید.

اگر برای کودکان اتفاقی افتاد واکنش هیجانی نشان ندهید، آرامش خود را حفظ کرده و کودک را برای معاینات لازم به متخصص نشان دهید و برای رفتار صحیح در این موارد و همچنین کاهش مشکلات روانی پس از سانحه، از روانپزشک و روانشناس کمک بگیرید.

با تمام آموزش‌ها باز هم ممکن است کودک پس از قربانی شدن توسط یک بیمار جنسی، اتفاق را از ترس یا از روی نگرانی بازگو نکند، توجه داشته باشید که تغییرات رفتاری ناگهانی و بدون دلیل کودک را، جدی بگیرید. مثلاً، تغییر ناگهانی در خلق و خوی کودک (گوشه‌گیر شدن و غمگینی)، تغییر در اشتیاق کودک یا خواب (کابوس‌های شبانه یا ترس از خوابیدن در اتاقش در حالی که قبلاً اینگونه نبوده)، اینکه کودک ناگهان اعلام می‌کند نمی‌خواهد به مدرسه برود، یا فلان شخص خاص را دیگر، نمی‌خواهد ببیند.

مشکلات جسمانی مثلاً تغییر در راه رفتن یا نشستن کودک، وجود آثار ضربه کبودی یا جراحت را بر بدن کودک پیگیری کنید.

همیشه سعی کنید خودتان وظیفه نگهداری و مراقبت را از کودکان انجام دهید و تا حد امکان از واگذار کردن این مسولیت به دیگران امتناع کنید.

اگر با چنین اتفاقی مواجه شدید، هیچگاه از ترس بی‌آبرویی از پیگیری قضیه کوتاه نیابید تا مانع درمان بیماران یا مجازات مجرمین نشوید.

مریم گل محمدی